

Markó Béla

MÉG NEM AZ ÖRÖKLÉT

*Rubens: Levétel a keresztről,
1612, olaj, fatábla, 420 x 310 cm,
Antwerpeni katedrális*

A létrán éppen ő áll legfelül,
és megvan ennek is a csínja-bínja,
a lepedőt a testhez igazítja,
míg lent egy pillanatra el nem ül

a szapora asszonybeszéd, hogy így fogd,
úgy fogd, vigyázzatok, nagyon nehéz,
s már-már elszédül, ha onnan lenéz,
hát megkapaszkodik, de semmi titkot

nem sejdít ebben, nincs is, feladat
csupán, egyik kezével megragad
egy ernyedt kart, ez még nem az öröklét,

másik keze is foglalt, nyöszörög,
vagy nyög csak, kínlódik, foga között
tartja a leplet, mint kutya a kölykét.

ÍGY TÖKÉLETES

*Giovanni Francesco Caroto: Fiú a rajzával,
1523 körül, olaj, fa, 37 x 29 cm,
Museo di Castelvecchio, Verona*

megfesti délelőtt, s már délután
el is hajítja, és újabb művének

újabb modellt keres, de változatlan
továbbra is, hiába aggatott
rá mindenféle arcot s alakot
a festő, vagy próbált ki számolatlan

új s új módszert, mert nem több, mint a gyermek,
s nem is tud többet, legfennebb mesteri
módon felfedni, majd elrejtteni

a pompás selymek s csipkék közt a tervet,
és azt hiszi, hogy így tökéletes,
pedig csak csontváz, kit ölébe vesz.

KERTI FÉNY

*Camille Pissarro: Szolgálólány, 1867,
olaj, vászon, 93,6 x 73,7 cm, The Chrysler
Museum of Art, Norfolk, Virginia*

Sokféle zöldben áll egy pillanatnyi
fehér, s a fényt magától eltaszítja,
míg a gyéren szótt csendet felhasítja
a koccanó kanál, de kiszakadni

nem bír egészen, megbillen a tálca,
s már-már kiömlik az üres pohárból
a felgyúlt vágy, ha ide-oda táncol
vagy reszket csak a kéz, mert arra várna,

hogymint a festék, majd egymásba olvad
mind, aki él, és legfeljebb a holtak
hullnak le később egyenként a szélben

erről az élő, formátlan, hatalmas
testről, s te hátha végül így maradhatsz
még félúton a fennvaló kezében.

SZABADULÁS

*Aba-Novák Vilmos: Megjöttek a komédiások,
1930, tempera, fa, 123 x 125 cm,
magántulajdon*

Ki tudja, még ez is lehet kiút,
ha végre mindegyikük szabadulna
terhétől, és vad hangzavarba fúlna
a szörnyű rend, a fuvolás fiút

s a csengős majmot később egymás mellé
lőkné, hogy már testvérekké tegye
a hirtelen szétrobbanó zene,
amely egyetlen százkezű tömeggé

változtatja majd a jelenlevőket,
s nem menekülhet ettől senki sem,
mert így vagy úgy, bujkál mindenkiben

valami nevetés, felszínre jönnek
sorra a színes cserépdarabok
a földből, s testük üresen ragyog.